

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

LAMA energy a.s.

sídlem Gudrichova 763, 747 41 Hradec nad Moravicí

zastoupena daňovým poradcem Ernst & Young, s.r.o.

sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 17303/18/5300-22444-711887,
ve věci úroků z prodlení z daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 15. 6. 2018 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, ve které navrhovala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně podané proti 16 platebním výměrům Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 5. 2017, kterými byly žalobkyni předsány k úhradě úroky z prodlení z daně z přidané hodnoty (DPH) za měsíce duben 2013, srpen 2013, leden 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014, červen 2014, leden 2015, únor 2015, duben 2015, květen 2015, červen 2015, srpen 2015, leden 2016, únor 2016 a březen 2016 a současně odvoláním napadené platební výměry potvrdil.
2. Žalobkyně v úvodu žaloby zrekapitulovala skutkové okolnosti předcházející vyměření úroků z prodlení a uvedla, že v období od roku 2010 až do března 2016 odváděla DPH z přijatých zálohových plateb na dodávky elektřiny a plynu v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém zálohové platby přijala. Vlivem nastaveného účetního software přiznávala v daňových přiznáních za zdaňovací období, ve kterých došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, daň z celého plnění, aniž by zohlednila skutečnost, že ze zálohových plateb na toto plnění již daň byla odvedena. V důsledku tohoto postupu žalobkyně zvýšila svoji daňovou povinnost za zdaňovací období, ve kterém došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, o DPH z přijatých záloh a v přiznání k DPH za následující zdaňovací období (výjimečně za pozdější období) snížila daňovou povinnost na výstupu o částku DPH odpovídající zálohovým platbám přijatým k plněním uskutečněným v předcházejícím zdaňovacím období. V jednotlivých zdaňovacích obdobích byla vlivem aplikace daného postupu vykázána výsledná daň vyšší nebo nižší, nedošlo však ke krácení státního rozpočtu, což potvrdil i žalovaný. Správce daně zjistil uvedený postup v rámci prověřování kontrolního hlášení za měsíc leden 2016 a vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání. Žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání za jednotlivé měsíce, na jejichž základě správce daně žalobkyni doměřil daň. Následně správce daně vyměřil žalobkyni úroky z prodlení za měsíce, za které byla doměřena výše DPH vyšší než podle původního daňového přiznání, a to vždy od původního data splatnosti do 31. 5. 2016 (resp. část daně za leden 2016 do 12. 10. 2016 a za únor 2016 do 26. 10. 2016), kdy byly platby zapsány na osobní daňový účet žalobkyně.
3. Žalobkyně v rámci žalobních bodů namítla: i) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost, ii) nesprávné stanovení úhrady nedoplatků a iii) nezákonné nakládání s přeplatky na dani. Konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřuje žalobkyně v nevypořádání jejích argumentů uvedených v části VI. a VII. odvolání. Za nesrozumitelné považuje žalobkyně napadené rozhodnutí z důvodu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2009, č. j. 7 Afs 81/209 – 64, který se podle žalobkyně výkladem pojmu „splatná daň“ a zejména tím, zda daň za příslušné zdaňovací období je splatná k jednomu či vícero okamžikům, vůbec nezabývá. Ve vztahu k určení okamžiku

úhrady daně žalobkyně uvedla, že v § 163 odst. 3 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jsou stanoveny způsoby, jakými mohou daňové subjekty hradit své daňové závazky, ale žalobkyně ke dni 31. 5. 2016 žádným z uvedených způsobů úhradu daňových nedoplatků neprovedla. Žalobkyně dne 31. 5. 2016 neprovedla platbu bezhotovostním převodem, v hotovosti ani kolkovými známkami a k tomuto dni ani neměla žádné přeplatky na jiné dani, kterými by mohl být uhrazen nedoplatek na DPH. Úhradu nedoplatku přeplatkem na téže dani zmíněný § 163 odst. 3 podle žalobkyně nepřipouští. Tvrzení žalovaného o úhradě dne 31. 5. 2016 je proto podle žalobkyně v rozporu s uvedeným zákonným ustanovením. Žalobkyně tvrdila, že k úhradě doměřené daně docházelo bezhotovostními platbami (vyjma převodu přeplatku ze dne 24. 5. 2013). Podle žalobkyně totiž měly být platby provedené ve prospěch osobního daňového účtu přiřazovány podle § 152 daňového řádu i zpětně. Žalobkyně dále v žalobě rozvinula úvahy ohledně odlišného vymezení přeplatku v daňovém řádu a v zákoně číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ze kterých dovozuje, že judikatura správních soudů, která se týkala zdaňovacích období v době účinnosti zákona o správě daní a poplatků již není v poměrech daňového řádu použitelná.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal především na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále zdůraznil, že pro výši úroků z prodlení podle § 252 daňového řádu je rozhodující výše neuhrazené daně a doba prodlení. Žalovaný setrval na závěru, že úrok z prodlení byl žalobkyni vyměřen správně za zdaňovací období, ve kterých byla na základě dodatečných daňových přiznání daňová povinnost navýšena, a to vždy za dobu od původního dne splatnosti do 31. 5. 2016, resp. 12. 10. 2016 a 26. 10. 2016, což byly dny, kdy na základě dodatečných daňových přiznání vznikly přeplatky na dani za jiná zdaňovací období. Dále žalovaný ve vyjádření poukázal na výklad pojmu přeplatek na osobním daňovém účtu v judikatuře správních soudů a zdůraznil, že případný vznik přeplatku za jedno zdaňovací období nemůže mít vliv na úroky z prodlení za nezaplacenou daň v jiném zdaňovacím období, resp. může, avšak případná kladná částka vyplývající z dodatečného daňového přiznání bude v rámci úhrady jednotlivých záporných předpisů zohledněna nejdříve až s datem podání tohoto dodatečného daňového přiznání. Žalovaný rovněž ve vyjádření k žalobě vysvětlil rozdíl mezi splatností daně a náhradní lhůtou k plnění s tím, že rozlišení obou pojmů má význam především z hlediska vzniku povinnosti uhradit úrok z prodlení.
5. Krajský soud po ověření, že jsou splněny procesní podmínky řízení, nařídil k projednání věci ústní jednání, ke kterému se dostavil zástupce žalobkyně a pověřený zaměstnanec žalovaného. Účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobkyně nadto ještě rozvedl svou právní argumentaci.
6. Ze správního spisu krajský soud v první řadě ověřil předpisy úroků z prodlení, jakož i jim předcházející relevantní skutečnosti. Podává se z něj především, že žalobkyně podala dne 29. 4. 2016 dodatečné daňové přiznání za měsíc (zdaňovací období) leden 2016 a následně ve dnech 2. 5. 2016, 23. 5. 2016 a 25. 5. 2016 dodatečná daňová přiznání za duben 2013 až březen 2016. Správce daně doměřil žalobkyni daň v návaznosti na podání dodatečných daňových přiznání, a to až na leden 2016 a únor 2016 vždy tzv. konkludentně podle § 144 odst. 1 daňového řádu (ale i v případě doměření daně za leden a únor 2016 vycházel

správce daně z údajů uvedených v dodatečném daňovém přiznání). Dodatečnými platebními výměry správce daně buď snížil, nebo zvýšil daňovou povinnost žalobkyni oproti poslední známé dani za shodná zdaňovací období. Následně správce daně vydal dne 18. 5. 2017 celkem 16 platebních výměrů, kterými žalobkyni vyrozuměl o předepsání úroků z prodlení z úhrady DPH za zdaňovací období duben 2013, srpen 2013, leden 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014, červen 2014, leden 2015, únor 2015, duben 2015, květen 2015, červen 2015, srpen 2015, leden 2016, únor 2016 a březen 2016 (tj. za měsíce, ve kterých došlo na základě výsledku doměřovacího řízení ke zvýšení daňové povinnosti). V odůvodnění platebních výměrů správce daně uvedl, že daň nebyla uhrazena v den její splatnosti a podle § 252 odst. 2 daňového řádu vznikla žalobkyni povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni splatnosti, až do dne platby, za který považoval 31. 5. 2016, u části daně za leden 2016 pak 12. 10. 2016 a za únor 2016 datum 26. 10. 2016. Každý platební výměr obsahuje podrobný výpočet úroků z prodlení.

7. Proti všem platebním výměrům podala žalobkyně odvolání. V odvolání rozporovala závěr prvostupňového správce daně, že k úhradě vzniklých nedoplateků došlo až ke dni 31. 5. 2016 předvedením přeplatků na osobním daňovém účtu vzniklým ke stejnému dni. Odvolací argumentace se prakticky shoduje s žalobními body. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný způsobem uvedeným v narativní části tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl rekapitulaci postupu prvostupňového správce daně se zdůrazněním, že úrok z prodlení byl za rozhodná zdaňovací období (kromě ledna a února 2016) počítán ode dne původní splatnosti daně určené podle § 135 odst. 3 daňového řádu do 31. 5. 2016. K tomuto dni byly na osobní daňový účet daně z přidané hodnoty žalobkyně zapsány výsledky doměřovacích řízení. Za část ledna 2016 a únor 2016 byla daň uhrazena 8. 9. 2016. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že přeplatky vzniklé v důsledku doměřovacích řízení za zdaňovací období duben 2013 až březen 2016 vznikly ke dni 31. 5. 2016, 12. 10. 2016 a 26. 10. 2016 a zdůraznil, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu výslovně vylučuje, aby dodatečně snížená daňová povinnost zpětně ovlivňovala případné nedoplatky.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu a v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
9. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal s její argumentací uvedenou v odvolání) a dále pro nesrozumitelnost, kterou spatřuje v odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 81/2009. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepovažuje krajský soud za důvodnou. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je zejména takové odvolací rozhodnutí, u něž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. V přezkoumávané věci se však o takovou situaci nejedná. Žalovaný uvedl, z jakých úvah vycházel a podrobně vysvětlil, z jakého důvodu považuje přeplatky na dani za vzniklé až ke dni 31. 5. 2016 (resp. 12. 10. 2016 a 26. 10. 2016) a z jakých důvodů je lze na úhradu daňových nedoplateků použít až po jejich vzniku, stejně tak se vypořádal

s otázkou splatnosti daně. Na předestřených úvahách pak vybudoval závěr o úročení doměrků za jednotlivá zdaňovací období a své závěry vždy opřel o soudní judikaturu. Ostatně i z žaloby je zřejmé, že žalobkyně pochopila nosné důvody napadeného rozhodnutí. Krajský soud porovnal obsah odvolání žalobkyně s odůvodněním napadeného rozhodnutí a neshledal žádnou odvolací námitku žalobkyně, kterou by žalovaný alespoň implicitně nevypořádal. Není ani pravdou, že by se žalovaný nezabýval otázkou úhrady daně přeplatkem na stejném osobním daňovém účtu. Lze připustit, že se žalovaný nezabýval výslovně výkladem § 163 odst. 3 daňového řádu, ale v bodech 41 až 45 opřel správnost uvedeného postupu o § 154 odst. 2 daňového řádu. Jak přitom správně poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, správní orgán může v odůvodnění rozhodnutí na určitou námitku reagovat i tak, že prezentuje a vyloží odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Uvedený závěr odpovídá dlouhodobé a ustálené rozhodovací praxi Ústavního i Nejvyššího správního soudu (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS; rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013 - 30; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Takový vlastní závěr žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl a vypořádal tak odvolací námitky žalobkyně. Jinou věcí je, zda je předestřený právní názor správný, což však již nesouvisí s přezkoumatelností rozhodnutí, ale s jeho věcným posouzením. Stejně tak pouhý odkaz na rozhodnutí soudu, i kdyby byl nepřiléhavý, nezakládá nesrozumitelnost rozhodnutí. Jiné vady, které by měly za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ať již pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost, se z žaloby nepodávají a ani krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal žádné takové vady, které by mu bránily v přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Krajský soud proto přistoupil k věcnému posouzení žalobních námitek.

10. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci předepsání úroků z prodlení k úhradě.
11. Podle § 252 daňového řádu platí, že: *(1) Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. (2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. [...] (6) Správce daně může daňový subjekt vyzoomět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*
12. V rozhodovací praxi správních soudů je ustáleně konstatováno, že při soudním přezkumu správního rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis úroku z prodlení (resp. potvrzen prvostupňový platební výměr o takovém předpise), lze přezkoumávat pouze to, zda existuje rozhodnutí, kterým byla daňovému subjektu řádně sdělena povinnost hradit daň v konkrétní výši, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou (doměřenou) daň ve stanovené lhůtě nesplnil, a zda jsou

úroky vypočteny v souladu s právní úpravou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 – 93, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 – 37, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Afs 141/2018 - 28).

13. Po stránce skutkové není sporné, že žalobkyně za každé zdaňovací období od dubna 2013 (dřívější zdaňovací období nejsou pro tento soudní přezkum relevantní) do března 2016 podávala v roce 2016 dodatečná daňová přiznání k DPH, ve kterých svou daňovou povinnost oproti poslední vyměřené dani buď zvýšila, nebo snížila. Na základě dodatečných daňových přiznání a v souladu s nimi pak správce daně vydal dodatečné platební výměry za rozhodná zdaňovací období. Důvody dodatečného vyměření daně nejsou pro krajský soud podstatné, protože to není předmětem soudního přezkumu, přesto považuje krajský soud za vhodné zmínit, že k nesprávnému vyměření daně došlo v důsledku nastavení účetního software žalobkyně (což sama připouští v bodě 6 žaloby) a že přes odlišnou výši nové a staré daňové povinnosti v jednotlivých měsících, v konečném důsledku k žádnému zkrácení státního rozpočtu nedošlo.
14. Ze shora uvedených skutečností, které jsou právně významné při přezkumu správních rozhodnutí ve věci úroků z prodlení, tak nebyla sporná existence pravomocně vyměřené (doměřené) daně pro jednotlivá zdaňovací období, ze které vycházely daňové orgány při výpočtu úroků z prodlení. V tomto směru nebyly závěry prvostupňového správce daně a žalovaného v žalobě napadeny a nejsou tedy ani otevřeny soudnímu přezkumu. Podstata sporu spočívá výhradně v právním posouzení, a to stručně řečeno v tom, k jakému okamžiku měla být ve zdaňovacích obdobích, ve kterých byla žalobkyni původně vyměřená daň navýšena, stanovena úhrada takto nově zjištěných nedoplatků. Zatímco žalobkyně se dožadovala přehodnocení započítávání zaplacených částek postupem podle § 152 daňového řádu (stručně řečeno, aby platba za květen 2013 provedená v červnu 2013 byla nově zaúčtována nejprve na úhradu nově zjištěného nedoplatku za duben 2013, který byl splatný 27. 5. 2013 a teprve ve zbytku na úhradu DPH za květen 2013 s tím, že stejným způsobem by měly být přehodnoceny také platby za další měsíce), tak daňové orgány stanovily datum úhrady těchto nedoplatků až po vzniku (vyměření) přeplatku na základě výsledků doměřovacího řízení po podání dodatečných daňových přiznání za měsíce, ve kterých byla daňová povinnost žalobkyně snížena (tj. ke dni 31. 5. 2016, 12. 10. 2016 a 26. 10. 2016).
15. Sporná otázka již byla v obecné rovině vyřešena v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, a to naposledy v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Afs 40/2018 – 40. V bodě 21 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud především vysvětlil, že je-li dodatečně stanovena daň nižší, než byla poslední známá daňová povinnost, je vyměřena k poslednímu dni měsíce následujícího po zjištění důvodu pro podání dodatečného daňového přiznání (§ 141 daňového řádu). Rozhodující tak není zdaňovací období, za které je přeplatek vyměřován, ale okamžik, ke kterému je přeplatek vyměřen, tj. státem aprobován. Oproti tomu se úrok z prodlení z dodatečně vyměřené daně počítá podle § 252 daňového řádu již ode dne původní splatnosti daně. Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud potvrdil výklad, podle kterého má příslušenství daně rozdílný režim v případech, kdy vznikl daňový nedoplatek či přeplatek. V bodě 25 se pak Nejvyšší správní soud zabýval také tím, zda uvedený postup není v rozporu s článkem 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a žádný takový rozpor neshledal. V této souvislosti poukázal na to, že daňový

nedoplatek vzniklý z titulu nesprávně přiznané daňové povinnosti je důsledkem porušení základní povinnosti daňového subjektu daň si sám vypočítat s tím, že bezchybné splnění této povinnosti lze nepochybně po daňových subjektech oprávněně požadovat (množství podávaných daňových přiznání či hlášení objektivně vylučuje možnost přenést tuto činnost na správce daně).

16. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud za jednoznačné a nepřipouštějící jiný výklad. Krajský soud přitom nesdílí názor žalobkyně, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo ovlivněno nedostatečnou argumentací daňového subjektu. Je sice pravdou, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsahová kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve věci sp. zn. 9 Afs 40/2018 se však nejednalo o případy, kdy by se kasační soud zabýval předestřenou otázkou pouze obecně s poukazem na nedostatečně vymezenou námitku v kasační stížnosti. Naopak Nejvyšší správní soud vyslovil k předestřené otázce jednoznačné závěry, které mají podle přesvědčení krajského soudu obecný (judikatorní) přesah a ani žalobkyně v této věci neuvedla nic, co by bylo pro krajský soud důvodem, aby postupoval při projednání její žaloby jinak. Přestože se námitky žalobkyně mohou zdát na první pohled logické a pochopitelné, postup prvostupňového správce daně i žalovaného je v souladu s aktuální právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí správních soudů (kromě citovaného rozsudku se jedná např. o rozsudek sp. zn. 6 Afs 247/2015), od které neshledal krajský soud důvod se odchýlit.
17. Krajský soud uzavírá, že daňové orgány postupovaly správně, pokud úhradu nedoplatků DPH za jednotlivá zdaňovací období (kalendářní měsíce), zjištěných na základě výsledků doměřovacích řízení, stanovily až ke dni, kdy došlo ke vzniku přeplatku, resp. přesněji, kdy byly na kreditní stranu osobního daňového účtu (DPH) zapsány výsledky doměřovacího řízení za měsíce, ve kterých byla daňová povinnost oproti poslední známé dani snížena. Stejně tak postupovaly správně, pokud až do té doby úročily nově zjištěné nedoplatky na dani za měsíce, ve kterých byla daňová povinnost na základě dodatečných daňových přiznání zvýšena. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že postup navrhaný žalobkyní (tj. zpětné „přeúčtování“ došlých plateb) žalovaný neodmítal výhradně s poukazem na jeho administrativní náročnost, což by samozřejmě sám o sobě legitimní důvod nebyl, ale především s ohledem na aktuální právní úpravu, jejíž výklad byl opřen o recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Závěry daňových orgánů ob stojí a stěžejní žalobní námitku proto krajský soud nepovažuje za důvodnou.
18. Za této situace jsou již další žalobní námitky bez právního významu, nicméně krajský soud se jimi přesto ve stručnosti zabýval. Za zcela nedůvodnou považuje krajský soud polemiku žalobkyně nad tím, zda lze provést úhradu daně přeplatkem na stejném osobním daňovém účtu. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že takový postup je nejen přípustný, ale dokonce přednostní. Je sice pravdou, že takový způsob úhrady není výslovně uveden v § 163 odst. 3 daňového řádu, v daném případě si však nelze vystačit s omezeným jazykovým výkladem daného ustanovení. Skutečnost, že nejprve dojde k vzájemnému vypořádání kreditních a debetních položek na stejném osobním daňovém účtu daňového subjektu za všechna dosavadní zdaňovací období vyplývá již ze samotné definice přeplatku uvedené v § 154 odst. 1 daňového řádu, a jak správně poukázal žalovaný, lze ji dovodit také z druhého odstavce, věty poslední. Úvahy nad tím, zda je správné za

přeplatek označovat samotný výsledek doměřovacího řízení na nižší než posledně známou daň již v okamžiku jeho zápisu na kreditní stranu osobního daňového účtu nebo až po porovnání se stavem daňového účtu a jeho případném „zúčtování“ se splatnými daňovými povinnostmi, jsou již v akademické rovině, bez praktických dopadů na projednávanou věc. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že i kdyby byl právní názor žalobkyně správný, tak jediným konkrétním důsledkem by bylo, že daňové nedoplatky nebyly uhrazeny ani ke dni určenému správcem daně a předpis jejich zatímního úročení do 31. 5. 2016 (12. 10. 2016 a 26. 10. 2016) by byl i v tomto případě správný.

19. Za nedůvodné považuje krajský soud také úvahy žalobkyně nad rozdílnou definicí přeplatku podle daňového řádu a zákona o správě daní a poplatků. Nedůvodnost uvedené námítky pro účely tohoto řízení je zřejmá již z toho, že krajský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k daňovému řádu a nikoliv k zákonu o správě daní a poplatků. Protože se krajský soud judikaturou týkající se definice přeplatku podle zákona o správě daní a poplatků nezabýval, považuje další polemiky na toto téma za bezpředmětné.
20. Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že žádná ze skutečností, ze kterých správce daně vycházel při stanovení výše úroků z prodlení a kterou by bylo možné v soudním řízení přezkoumat (pravomocně stanovená daň, prodlení žalobkyně s její úhradou a výpočet úroků z prodlení v souladu s § 252 daňového řádu), nebyla v rámci žalobních bodů účinně zpochybněna. Protože krajský soud neshledal ani žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout i bez námitek, tak nezbyvá než uzavřít, že žaloba důvodná není, proto ji krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal; žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. srpna 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu